

KDYŽ SE KÁCÍ STROMY, TAK TRÍSKY LÍTAJÍ

33. neděle v mezidobí (15.11.2020)

- Trocha „touhy poučit se“
- Zprávy
- Pár poznámek ke slavení neděle
- Nabídka „nekostelové dušičkové bohoslužby“
- Nakonec ještě k těm hřivnám-talentům film od Alana

Tak kam už jste v době korona času došli? V minulém čísle Katolického týdeníku (KT) č.45 na str. 8 P. Lukáš Engelman, farář z Ostravy-Třebovic, zmínil „Šance, které přináší druhá vlna“. Jaké šance jsem objevil? Co se mi podařilo zreflektovat? S kým jsem si o tom popovídal? Škoda, že minulé starozákonní čtení z knihy Moudrosti ze 6. kapitoly skončilo 16. veršem. Následující (17.) totiž říká: „Počátkem rozumnosti je nejupřímnější touha poučit se.“

Trocha „touhy poučit se“

Nabízíme myšlenky z blogu prof. Tomáše Halíka, které mu leží na srdci: [Pseudonáboženství F – příklad náboženské patologie.](#)

Zprávy

Naplňuje nás nadějí zvolení Joe Bidena prezidentem USA. Považujeme to za STOPku hulvátství, aroganci a d'ábelskému rozbíjení jeho předchůdce. Kéž by se to podařilo i u nás, ale budeme si to muset odpracovat.

V pondělí se v Hodoňkách kácelo a Kosmič se rekvalifikoval na stromolezce (*viz foto nejkratší cesty na hřbitov*).

Ve středu voněla martinská husa, vlastně kačena. Paní Zdeňko, moc díky, nádivku by nám mohli závidět i na biskupství.

V pátek bylo Anežky Přemyslovny. Žádná primadona nebo ufnukaná princezna. Moudrá a statečná žena, která dokázala usmířit svého bratra Přemysla Otakara II. s jeho synem Václavem II. (jinak boj na život a na smrt). Benediktýnky v Praze na Bílé hoře jakoby převzaly tuto štafetu. Usmíření není zapomenutí, ale konkrétní kroky naproti.

Pár poznámek ke slavení neděle

Jak vás zaujal článek Jana Regnera v minulém KT-45 „Vyhlížet ženicha s lampami plnými oleje“? Když přistupuji ke slavení eucharistie, často myslím na to, kdo je Nevěsta onoho Ženicha. Tuším, že tou Nevěstou nemohu být sám, ale jen s ostatními. Co to znamená?

Jestli jsme ještě nezkusili Slavení Dne Páně (podle brožurky Václava Vacka), zkusme to tentokrát (samozřejmě podle možností a vhodnosti). K nedělnímu dopolednímu setkání kolem Božího slova, tentokrát o „*hřivnách-talentech*“ (Mt 25,14-30), nabízíme:

- Zamyšlení sester [paulínek](#) – z roku 2017.
- „Překlad“ Alexandra Fleka v Parabibli – [Zakopaný talent a nepoznaný král vesmíru](#).
- V neděli 15.11.2020 v 10 hod. z Centra Matky Terezy na [ČT2](#) povedou bohoslužbu [Pastoral Brothers](#).
- 26 min. o hřivnách-talentech s klukem v teniskách a na koloběžce: [Na plovárně s Josefem Špačkem](#). Mimochodem: nevíte někdo o možnosti sehnat někde smyčec na violoncello?
- A ještě něco o těch, kteří, ač si nemohou svým talentem vydělávat, nenechali talent ležet ladem, nám, kteří, ač můžeme, tak nic: [Rusalka](#).

Nabídka „nekostelové dušičkové bohoslužby“.

Vzduch, voda, oheň a země – 4 živly, které nám pomáhají odhalit naše pozemské lidství. Jsou dědictvím Božího stvoření. Stanou se i dědictvím naší kultury? František z Assisi je oslovuje jako svoje *bratry* a *sestry*, dokonce jako *Matku*. Práce na zahradě dovolila více si na ně sáhnout: chvíle na čerstvém vzduchu; osvěžující voda, která dává život a omývá; hřejivý, ale také spalující oheň; a hlína, k jejímuž nabrání bylo potřeba se sklonit. Mohu si tak trochu sáhnout i na sebe (třeba v jiném pořadí): mlčky se sklonit k zemi, přivonět k ní, brát kameny do rukou, zabořit ruce do hlíny, pomazat si jí tvář; pak pokleknout ke studánce nebo sejít k potoku, ponořit ruce do odtékající vody a nechat je zbavit špíny, omýt si tvář a pak se vody z dlaní napít; posbírat pár suchých větví a rozdělat oheň, nebo aspoň zapálit svíci; a nakonec ulehnout na zem, oči mít jen pro hvězdné nebe, pak i oči zavřít a pozorovat, co z onoho světa kolem vdechují a co vydechují... S úzkostí pokračuji s Františkem: „*Bud' chválen, Hospodine, naši sestrou Smrtí těla, které nikdo žijoucí neunikne. Ó, běda těm, kteří umírají ve hříchu smrtelném, a blahoslaveni ti, kdož do vůle Tvé se odevzdali zcela, jim druhá smrt nic zlého neudělá.*“

„*Jako dítě jsem se naivně utěšoval tím, že přece není možné, aby si Bůh pamatoval celé věky statisíce trilionů lidských poklesků a hříchů, od těch nejmenších až po ty smrtelné. Podobně se mi zdálo vyloučené udržet v boží paměti stejné množství dobrých lidských myšlenek, skutků a obětí, od těch nejvšednějších až po nejušlechtlejší. Dnes už si to nemyslím. Když pouhé, nedokonalé, lidmi vyrobené počítače jsou dnes schopny generovat a uchovat během jediné vteřiny miliardy informací (a co zvládnou třeba za sto roků?), jak samozřejmě musí být to, že se o všech svých dobrých i zlých skutečích jednou dozvím. Také jsem si nedokázal představit, jak může existovat – neviděn a neslyšen – Boží duch a naplňovat přítom svět a promlouvat k lidem. Dnes vím, že stačí jen trochu drátků, plíšků, zemských prvků a umělé hmoty šikovně lidmi směstnanými do podoby titěrného mobilního telefonu a miliony jinak neslyšitelných hlasů a zvuků i miliardy neviditelných písmen z celé zeměkoule jsou schopny se v jediném okamžiku kdekoli proměnit z nesrozumitelného vlnění do slov a vniknout kamkoliv. V naprostém tichu hor i chrámů neustále neslyšně víří miliony písmen a burácejí miliony slov. Jak snadno pochopitelná by proto měla být dnešním lidem i existence Božího ducha! Zdá se,*

že bratru Františkovi stačil k jeho vnímání mozek, ta nejzáračnější věc ve vesmíru, a čisté srdce. Kéž by i mně druhá smrt nic zlého neudělala!“
(Míla Nevrlý, zv. Náčelník)

Už je tomu 10 let, co jsem ležel na zádech pod svahy Krkonoš. Země pode mnou už byla chladná, voda dál až marnotratně odtékala, oheň ještě hořel... Pomalu vstávám a usedám. V tyto dny si staří Keltové připomínali Samhain, konec léta a začátek nového roku, kdy se stírá hranice mezi světem živých a mrtvých. Dnešní Halloween je už jen zkomercializovanou ozvěnou pozdějšího křesťanského „Předvečera všech svatých“. Většina lidí bez rozdílu vyznání v tyto dny stojí u nejtenčího závoje mezi dvěma světy, živých a mrtvých. V Mexiku tráví i celou noc na hřbitově. Já otevírám naši rodinnou kroniku, listuji albem fotografií, čtu v pamětech svého dědečka... a myslím na ty, kteří jsou na druhé straně závoje: děda, babička, rodiče, manžel/ka, kamarádi... A letos myslím zvlášť na toho, kdo mi byl oporou, patronem, osobností, průvodcem. Proč? Čemu jsem se od něj naučil, co jsem od něho převzal? Jakou hřivnu tak v sobě rozvíjím pro dobro druhých? A vše si poznamenávám na malou kartičku. Pak pomalu vstávám a připojuji se do kruhu k ostatním. Tu jeden vstoupí dovnitř kruhu, řekne, koho a proč jej vzpomíná, položí lístek k ohni a zatíží kamenem, vrátí se a řekne: „Děkuji!“ A ostatní se k němu připojí a společně odpoví: „Děkuji!“

Pomalou vstávám od ohně a jdu něco pojíst.

Nakonec ještě k těm hřivnám-talentům film od Alana

Alan Marshal: [Už zase skáču přes kaluže](#)

Mějte se dobře. Ostravští salesiáni.